

РЕШЕНИЕ

№ 1150

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-A СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Галина Ташева
Стойчо Попов

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Стела Кацарова Въззивно гражданско дело № 20221100502798 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 10.01.2022г., гр.д. 17186/20г., СРС, 35 с-в отхвърля предявените от „БНП П.П.Ф. С.А.“, Франция чрез „БНП П.П.Ф. С.А.“, клон България срещу С.С. М. искове с правно основание чл. 79 ЗЗД за сумата 10 336 лв., представляваща главница по договор за кредит от 24.04.2017г., ведно със законната лихва от 11.05.2020г. - датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението, сумата 12 068 лв., представляваща договорна лихва за периода от 20.06.2017г. до 20.05.2022г., както и сумата от 2 839.36 лв., представляваща мораторна лихва за периода от 20.07.2017г. до датата на подаване на исковата молба.

Срещу решението постъпва въззивна жалба от ищеца „БНП П.П.Ф. С.А.“, Франция чрез „БНП П.П.Ф. С.А.“, клон България. Счита, че договорът за кредит съдържа подробен погасителен план, подписан от страните. Договорът е валиден и отговаря на всички законови изисквания за форма и съдържание, включително пълна и ясна индивидуализация на задълженията. Съществуването на застрахователно правоотношение се установява от

сертификата. Иска се отмяна на решението в тази част и постановяване на друго, с което да се уважат исквете.

Въззиваемият – ответникът по исквете С.С. М. оспорва жалбата.

Софийският градски съд, IV-А с-в, след съвещание и като обсъди по реда на чл.269 ГПК наведените в жалбата оплаквания, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК от надлежна страна и е допустима, а разгледана по същество е **частично основателна**.

Изцяло обжалваното решение е валидно, допустимо и отчасти правилно.

В отговор на оплакванията по жалбата, въззивният съд приема следното:

Предявени са иски с правно основание чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.430, ал.1 и ал.2 ТЗ.

По силата на двустранно подписани договор за револвиращ потребителски кредит, издаване на кредитна карта *****, сключен на 24.04.2017г. и Общи условия към него, „БНП П.П.Ф.“ ЕАД предоставя на ответника С.С. М. кредит от 1 000 лв. и сумата от 3 360 лв. за застрахователна премия, подлежащи на връщане на 60 броя равни месечни вноски от по 423.80 лв. Уговорен е годишен процент на разходите 44.68 % и лихвен процент от 35.57 %. Предвидена е дължимост на „такса ангажимент“ от 350 лв.

В договора е инкорпориран погасителен план за размера и падежите на вноските, но без подробно и ясно разграничение, всяка една вноска какви компоненти по вид и размер съдържа. Подобно уточнение е внесено с отделен документ, който обаче не е част от договора, подписан е едностранно от представител на банката, но не носи подпис на ответника, поради което няма обвързваща сила спрямо него.

Според сертификат № *****, издаден на 24.04.2017г. и Общи условия към него, подписани от застрахователя и застрахованото лице – ответника, предмет на покритието е „защита на плащанията“ на кредитополучателите на потребителски, кредит получен от същата банка.

Съобразно съдебно-счетоводната експертиза, банката превежда по

сметка на ответника сумата 9 650 лв. на основание сключения между тях договор. Този е размерът на главницата, ако не се включват сумите за застрахователна премия от 3 360 лв. и такса ангажимент от 350 лв. При усвояване на кредита е удържана „такса ангажимент“ от 350 лв. По партидата на ответника липсват данни за извършени погасителни плащания.

Процесният договор за кредит е потребителски по смисъла на чл.9 ЗПК.

Допуснато е нарушение на чл.10, ал.1 ЗПК, според който договорът за потребителски кредит се сключва в писмена форма, на хартиен или друг траен носител, по ясен и разбираем начин, като всички елементи на договора се представят с еднакъв по вид, формат и размер шрифт - не по-малък от 12, в два екземпляра - по един за всяка от страните по договора.

В случая, съществени елементи от съдържанието на договора за погасителен план и годишен процент на разходите, не са достатъчно ясно уговорени по смисъла на чл.10, ал.1 ЗПК.

Съдът преценява размерът на използвания шрифт на 11, т.е. договорът не е сключен при спазване на изискуемата писмена форма за валидност.

Не са спазени изискванията на чл.11, ал.1, т.11 ЗПК, а именно: условията за издължаване на кредита от потребителя, включително погасителен план, съдържащ информация за размера, броя, периодичността и датите на плащане на погасителните вноски, последователността на разпределение на вноските между различните неизплатени суми, дължими при различни лихвени проценти за целите на погасяването. Представеният в тази насока подробен погасителен план не е част от договора и не съдържа положен подпис от потребителя, поради което не го обвързва.

Не е спазена и следващата т.12 относно информация за правото на потребителя при погасяване на главницата по срочен договор за кредит да получи при поискване и безвъзмездно, във всеки един момент от изпълнението на договора, извлечение по сметка под формата на погасителен план за извършените и предстоящите плащания; погасителният план посочва дължимите плащания и сроковете и условията за извършването на тези плащания; планът съдържа разбивка на всяка погасителна вноска, показваща погасяването на главницата, лихвата, изчислена на базата на лихвения процент, и когато е приложимо, допълнителните разходи; когато лихвеният процент не е фиксиран или когато допълнителните разходи могат да бъдат

променени съгласно договора за кредит, в погасителния план се посочва ясно, че информацията, съдържаща се в плана, е валидна само до последваща промяна на лихвения процент или на допълнителните разходи съгласно договора за кредит.

Към процесния договор не само липсва подписан от ответника подробен погасителен план, но отсъства и напълно изчерпателна информация за вида и размера на компонентите от всяка една анюитетна вноска.

В тази връзка, клаузите на договора не внасят достатъчно яснота кои точно са компонентите, които формират годишния процент на разходите, включително доколко касаят и възнаградителната лихва. Според чл.19, ал.1 ЗПК, ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

Съобразно чл.143 и чл.146, ал.1 ЗЗП, нищожна е като неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, освен ако клаузата е уговорена индивидуално. Презумпцията на чл.146, ал.4 ЗЗП не е оборена. Не се доказва, потребителят при договарянето да е разполагал с възможност да изрази становище и повлияе върху съдържанието на договора и конкретните клаузи. Обсъдените клаузи са нищожни, като неравноправни поради противоречие със закона и добрите нрави – чл.26, ал.2 ЗЗД, изключване и ограничаване правата на потребителя – чл.20, ал.1 ЗПК, имащи за цел и резултат заобикаляне на закона – чл.21, ал.1 ЗПК и с оглед неспазено изискуемо съдържание – чл.22 ЗПК вр. чл.10, ал.1 и чл.11, ал.1, т.11 и т.12 ЗПК.

Предвид изложеното съгласно условията на чл.23 ЗПК, ответникът, като потребител по обявления за недействителен договор за кредит, дължи само чистата стойност на кредита, без лихва или други разходи по кредита.

При липса на доказателства за изплащане на реално усвоеният кредит от 9 650 лв., искът по чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.430, ал.1 ТЗ за главното вземане е основателен до този размер, а над него следва да се отхвърли до пълния

предявен размер от 10 336 лв. Исковете за акцесорните вземания от 12 068 лв. за договорна възнаградителна лихва през периода 20.06.2017г. - 20.05.2022г. и от 2 839.36 лв. за мораторна лихва през периода 20.07.2017г. - 11.05.2020г. подлежат на отхвърляне като неоснователни.

Крайните изводи на двете съдебни инстанции частично съвпадат. Първоинстанционното решение на основание чл.271, ал.1, изр.1, 2 пр. ГПК следва да се отмени в частта, с която се отхвърля искът за главницата до размер на 9 650 лв. и вместо него се постанови друго, с което тази сума се присъди. Решението в останалата отхвърлителна част следва да се потвърди.

Ищецът пред първа инстанция установява разноски от 927 лв. за д.т. и 300 лв. – депозит за ССЕ, а пред въззивна – 505 лв. за д.т., от които на основание чл.78, ал.1 ГПК има право на 1 611 лв.

На основание чл.78, ал.8 ГПК вр. чл.37, ал.1 ЗПП вр. чл.25, ал.1 от Наредба за заплащане на правната помощ има право поотделно на суми от по 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение за първа и въззивна инстанция.

Ответникът по исковете не претендира и не установява реализирани разноски и в двете съдебни инстанции, поради което такива не се дължат.

По изложените съображения, Софийският градски съд, IV-A с-в

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 10.01.2022г., гр.д. 17186/20г., СРС, 35 с-в в частта, с която се отхвърля предявеният от „БНП П.П.Ф. С.А.“, Франция чрез „БНП П.П.Ф. С.А.“, клон България срещу С.С. М. иск с правно основание чл. 79 ЗЗД до размер на сумата 9 650 лв., представляваща главница по договор за кредит от 24.04.2017г., ведно със законната лихва от 11.05.2020г. - датата на подаване на исквата молба до окончателното изплащане на задължението и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА С.С. М., ЕГН *****, с адрес: гр. София, кв. „Суха река“, ул. „***** № 50 да заплати на „БНП П.П.Ф. С.А.“, Франция чрез „БНП П.П.Ф. С.А.“, клон България, със седалище: гр. София, ж.к. „*****“, „Бизнес парк София“, сграда 14 на основание чл.79, ал.1 ЗЗД вр. чл.430, ал.1

ТЗ сумата 9 650 лв., представляваща главница по договор за револвиращ потребителски кредит, издаване на кредитна карта *****, сключен на 24.04.2017г., ведно със законна лихва, считано от 11.05.2020г. до окончателното изплащане, сумата 1 611 лв. – разноси за първа и въззивна инстанция и поотделно суми от по 100 лв. – юрисконсултско възнаграждение за първа и въззивна инстанция.

ПОТВЪРЖДАВА решение от 10.01.2022г., гр.д. 17186/20г., СРС, 35 с-в в останалата част.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от връчването на преписа на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____